

Sygnatura akt I C 2319/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 09-07-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 09-07-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. L. (1)

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 czerwca 2012 r. (...) w W. domagał się zasądzenia od M. L. (1) kwoty 670,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu strona powodowa wnosila o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym na podstawie umowy ubezpieczenia OC pojazdów komunikacyjnych, potwierdzonej polisą nr (...) łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. wraz z załącznikami, a także na podstawie wyciągu z księgi rachunkowej Funduszu o nr (...), który to dokument stanowi dokument urzędowy na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i jest tym samym dokumentem wskazanym w treści art. 485 § 1 pkt 1 k.p.c.

Jak argumentowała strona powodowa, pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem umową o której mowa wyżej. Z tytułu przedmiotowej umowy winien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, czego jednak nie uczynił.

Strona powodowa nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2013 r. wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanego, a wynikającą wprost z tytułu łączącego strony umowy ubezpieczenia OC.

Strona powodowa wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, iż w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową.

Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie dokonał jednak spłaty zadłużenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lipca 2011 r., wydanym w sprawie VI Nc-e 1058118/12, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo strony powodowej w całości.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia złożył pozwany M. L. (1).

Na skutek powyższego nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.

Uzupełniając swój sprzeciw pozwany wskazał, iż w odpowiedzi na pismo (...) S.A. z dnia 17 maja 2008 r., w dniu 20 czerwca 2008 r. zawiadomił (...) że w dniu 15 czerwca 2008 r. sprzedał samochód V. (...) nr rej. (...), w związku z czym nie będzie kontynuował ubezpieczenia wg polisy (...) nr (...).

W odpowiedzi na list elektroniczny (...) wezwała pozwanego do przedstawienia umowy sprzedaży. Wobec braku obowiązku przedstawienia umowy sprzedaży firmie ubezpieczeniowej po wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia pozwany uważa, że nie przedstawienie zawartej umowy sprzedaży nie może skutkować automatycznym zawarciem umowy na okres kolejnych 12 miesięcy. Dlatego też pozwany o swoim stanowisku powiadomił ubezpieczyciela w dniu 23 czerwca 2008 r. wraz z danymi nabywcy.

Wystawienie polisy na pozwanego w dniu 15 sierpnia 2008 r., na pojazd którego nie był właścicielem, było więc nieuprawnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 17 maja 2008 r. (...) S.A. w S. zaproponowało M. L. (1) przedłużenie umowy ubezpieczenia OC na kolejny rok od dnia 01 lipca 2008 r. do dnia 01 lipca 2009 r.

(Dowód: - pismo z dnia 17.05.2008 r. k. 42)

Wiadomością mailową z dnia 20 czerwca 2008 r. M. L. (1) poinformował (...) S.A. w S., że w dniu 15 czerwca 2008 r. sprzedał samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i w związku z tym nie będzie kontynuował ubezpieczenia nr (...).

(Dowód: - mail z dnia 20.06.2008 r. k. 43)

W dniu 23 czerwca 2008 r. (...) S.A. w S. zwróciło się za pośrednictwem wiadomości mailowej do M. L. (1) o przesłanie kopii umowy sprzedaży wraz z krótkim oświadczeniem o sprzedaży pojazdu oraz numerem polisy ubezpieczeniowej.

W odpowiedzi M. L. (1) wiadomością mailową z dnia 23 czerwca 2008 r. poinformował (...) S.A. w S. o osobie nabywcy oraz podał w tytule wiadomości numer polisy, równocześnie wskazując, że nie widzi potrzeby przesyłania umowy sprzedaży samochodu.

Swoje stanowisko M. L. (1) podtrzymał w wiadomości mailowej z dnia 15 września 2008 r.

(Dowód: - mail z dnia 23.06.2008 r. k. 44 – 45

- mail z dnia 15.09.2008 r. k. 46)

W dniu 15 sierpnia 2008 r. (...) S.A. w S. wystawiło na rzecz M. L. (1) polisę nr (...), ze składką w wysokości 445 zł płatną do dnia 01 lipca 2008 r.

(Dowód: - polisa z dnia 15.08.2008 r. k. 28)

W piśmie z dnia 10 stycznia 2010 r. skierowanym do (...) sp. z o.o. w W. M. L. (1) oświadczył, że nie miał i nie ma żadnych zobowiązań, tak wobec w/w spółki, jak również wobec (...) S.A. w S..

(Dowód: - pismo z dnia 10.01.2010 r. k. 48)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2010 r. (...) S.A. w S. dokonał przelewu przysługujących mu wierzytelności na rzecz (...) w W..

(Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia 29.03.2010 r. 27 – 27v)

Pismem z dnia 04 maja 2012 r. (...)w W.wezwał M. L. (1)do zapłaty kwoty 664,19 zł.

(Dowód: - wezwanie z dnia 04.05.2012 r. k. 29 – 29v)

Wyciągiem z ksiąg rachunkowych z dnia 14 czerwca 2012 r. (...) w W.stwierdził, że w księdze rachunkowej Funduszu w dziale wierzytelności pod numerem (...)ujawniona jest wierzytelności Funduszu w kwocie 670,69 zł przysługująca od M. L. (1), nabyta od (...) S.A.na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 29 marca 2010 r.

(Dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 14.06.2012 r. k. 26)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie w pierwszym rzędzie należało wskazać, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej przedłożony przez nią wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 14 czerwca 2012 r. nie ma mocy dokumentu urzędowego.

Bo wprawdzie faktycznie zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

To jednak na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (sygn. akt P 1/10, OTK-A 2011/6/53) przepis ten jest niezgodny z Konstytucją w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta.

Tym samym, ponieważ nie budziło wątpliwości że w rozpatrywanej sprawie M. L.(1) występował w charakterze konsumenta (art. 22¹ k.c.), a przynajmniej nic innego nie wynikało z przedłożonych dokumentów, tym samym dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych należało traktować jedynie jako dokument prywatny. A zatem zgodnie z art. 245 k.c. stanowił dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Odnosnie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, to zgodnie z tezą dowodową sformułowana przez stronę powodową w piśmie z dnia 27 lutego 2013 r. miałyby on zostać dopuszczony na okoliczność istnienia wymagalnej należności pozwanego wobec powoda. Przy czym wniosek miałby być aktualny jedynie w przypadku kwestionowania przez pozwanego faktu zwarcia umowy ubezpieczenia i braku wpłaty należnej składki ubezpieczeniowej.

W związku z powyższym należało wskazać, że ustalenie istnienia wymagalnej należności pozwanego w stosunku do strony powodowej nie wymagało wiedzy specjalnej (art. 278 k.p.c.). Ponadto w okolicznościach sprawy było to zagadnienie odnoszące się do kwestii prawnej (czy pozwany skutecznie wypowiedział umowę ubezpieczenia OC, ewentualnie czy skutecznie zawiadomił ubezpieczyciela o fakcie zbycia pojazdu i osobie nabywcy), a to nie mieści się już w kompetencjach biegłego.

Stąd też wniosek w tym zakresie został oddalony.

Co do wniosku strony powodowej o zwrócenie się do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o informację gdzie pojazd był ubezpieczony w okresie wskazanym w polisie ubezpieczeniowej, to ze względu na wskazywany już fakt, że ocenie podlegała kwestia czy pozwany skutecznie wypowiedział umowę ubezpieczenia OC lub czy skutecznie

zawiadomił ubezpieczyciela o fakcie zbycia pojazdu i osobie nabywcy, dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. I dlatego również ten wniosek dowodowy został oddalony.

Przechodząc zatem do meritum sprawy, to trzeba było zauważyć, iż nie było sporne pomiędzy stronami że do czerwca 2008 r. (...) S.A. w S. i M. L. (1) łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, dotycząca samochodu osobowego marki V. (...).

Nie było również kwestionowane przez strony, że w dniu 20 czerwca 2008 r. M. L. (1) przesłał w formie elektronicznej wiadomość mailową o sprzedaży pojazdu oraz o nie kontynuowaniu ubezpieczenia.

Ponadto w wiadomości mailowej z dnia 23 czerwca 2008 r. wskazał osobę i adres nabywcy odmawiając równocześnie przesłania umowy sprzedaży pojazdu.

W związku z powyższym trzeba było wskazać, iż zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Na mocy art. 61 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.

I wprawdzie jak stanowił art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm) – zwanej dalej ustawą – (w brzmieniu na czerwiec 2008 r.), zawiadomienia i oświadczenia, które w związku z umową ubezpieczenia obowiązkowego są składane przez strony tej umowy, powinny być sporządzane na piśmie i doręczane za potwierdzeniem odbioru lub przesłane listem poleconym.

To jednak biorąc pod uwagę, że formy pisemnej nie zastrzeżono pod rygorem nieważności, trzeba było uznać że oświadczenia i zawiadomienia złożone w formie elektronicznej były skuteczne a jedynie ograniczone były możliwe środki dowodowe na okoliczność dokonania tych czynności (art. 73 § 1 k.c. i 74 § 1 k.c.).

Odnośnie zatem kwestii związanych z umową ubezpieczenia, to należało wskazać, że zgodnie z art. 31 ust.1 ustawy (według stanu prawnego na czerwiec 2008 r.) w razie zbycia pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na nabywcę pojazdu przechodzą prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że nabywca wypowie ją przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu mechanicznego.

Jak wynikało z powyższego przepisu uprawnienie do wypowiedzenia umowy ubezpieczenia przysługiwało wyłącznie nabywcy pojazdu. A zatem wypowiedzenie umowy przez zbywcę nie mogło odnieść skutku prawnego. W konsekwencji M. L. (1) nie mógł skutecznie w dniu 20 czerwca 2008 r. wypowiedzieć umowy ubezpieczenia.

Niemniej należało również zwrócić uwagę na art. 32 ust. 1 ustawy (w brzmieniu na czerwiec 2008 r.) zgodnie z którym zbywca pojazdu mechanicznego jest obowiązany do przekazania nabywcy dokumentów potwierdzających zawarcie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia zakładu ubezpieczeń, w terminie 30 dni od dnia zbycia pojazdu mechanicznego, o fakcie zbycia tego pojazdu i o danych osobowych nabywcy.

Na mocy ust. 3 tego artykułu zbywca pojazdu mechanicznego ponosi wraz z nabywcą odpowiedzialność solidarną wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki ubezpieczeniowej należnej zakładowi ubezpieczeń za okres do dnia powiadomienia zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1.

Z treści powyższego przepisu wynikały trzy wnioski.

Po pierwsze zbywca pojazdu nie miał obowiązku przedłożenia umowy sprzedaży pojazdu objętego ubezpieczeniem, albowiem takiego obowiązku nie nakładała na niego ustawa.

Po drugie wystarczające było powiadomienie zakładu ubezpieczeń w terminie 30 dni od dnia zbycia pojazdu mechanicznego, o fakcie zbycia tego pojazdu i o danych osobowych nabywcy.

Po trzecie z chwilą zawiadomienia ubezpieczyciela wygasła odpowiedzialność zbywcy pojazdu za zapłatę składki ubezpieczeniowej należnej za kolejne okresy ubezpieczenia.

W związku z tym należało stwierdzić, iż niewątpliwie wiadomością mailową z dnia 20 czerwca 2008 r. M. L. (1) poinformował (...) S.A. w S. o fakcie zbycia pojazdu marki V. (...) w dniu 15 czerwca 2008 r., a wiadomością mailową z dnia 23 czerwca 2008 r. poinformował ubezpieczyciela o osobie nabywcy i jego adresie zamieszkania.

Tym samym z dniem 23 czerwca 2008 r. wygasł obowiązek pozwanego do zapłaty składki za późniejsze okresy ubezpieczenia pojazdu, a polisa z dnia 15 sierpnia 2008 r. wystawiona została na M. L. (1) bezpodstawnie.

W konsekwencji trzeba było stwierdzić, że skoro (...) S.A. w S. nie przysługiwała wobec pozwanego wierzytelność z tytułu polisy nr (...), to nie mogła ona stanowić przedmiotu przelewu na rzecz strony powodowej.

I z tego też względu powództwo (...) w W.przeciwko M. L. (1) podlegało oddaleniu jako bezzasadne.